

ver foreslaaet, kan jeg tilsige min Beredvillighed til at optage en Forhandling om Enkeltheder, som man maatte ønske behandlet dér.

Thorhaug: Efter at den højtærede Landbrugsminister har svaret, kunde jeg i og for sig godt have frafaldet Ordet, men jeg kan ikke lade være med at sige til det ærede Medlem Hr. Bording, der mente, at det vilde være formaalstjenligt at udvide Lovforslaget: Tiderne skifter. Da det ærede Medlem var Landbrugsminister, foreslog han, at denne Lov skulde begrænses til at gælde Jordbrug under 10 000 Kr. Jordværdi, samtidig med, at han sagde „os“, lige som om det var hans eget Parti, for hvilket det vilde være formaalstjenligt at stille Ændringsforslag til Forslaget. Jeg synes ikke, der kan findes nogen bedre Ordning end den, hvorefter Kommunalraadene garanterer, thi de kender Ansøgerne, de kender Ejendommene, og de har Ansvar for mulige Tab — det er de Ting, jeg mener har størst Betydning, naar der skal stilles Garanti; at blive ved at yde Laan fra Statens Side uden Garanti finder vi fra vor Side ikke berettiget.

Vi har ikke noget imod, at Lovforslaget behandles i et Udvalg, men jeg synes, at vi skal være varsomme med at vedblive at tale om Tilskud, særlig hvis det ærede Medlem mener, at Loven skal udvides endnu højere op; thi hvor er saa Grænsen for, hvor der skal ydes Tilskud, og hvor der ikke skal ydes Tilskud?

Bording: Det ærede Medlem Hr. Fibiger og det ærede Medlem Hr. Thorhaug gjorde opmærksom paa, at jeg nu stillede mig anderledes overfor Spørgsmaalet om en Udvidelse af Laaneomraadet end tidligere, da jeg mente, at man først og fremmest skulde tænke paa at yde Laan til de mindre Landbrugere, medens jeg nu ønsker, at man skal udvide Laangivningen til ogsaa at omfatte de større. Jeg vil dertil gerne sige, at denne Ændring er begrundet i den nuværende Krise. Saaledes som Forholdene nu er, er det i høj Grad nødvendigt for Produktionens Udvidelse, at der bliver gennemført Grundforbedringsarbejder, ikke alene i Husmandsbrugene, men ogsaa i de større Gaardmandsbrug, men i mangfoldige Tilfælde har de ikke Raad dertil, de kan ikke alene ikke skaffe Pengene, de kan heller ikke forrente Beløbet. I en saadan Krisesituation er det klog Politik fra Samfundets, Regeringens og Rigsdagens Side

at gennemføre en udvidet Laangivning, men under normale Forhold kan man ikke vedblive at give billige Laan til alle mulige Mennesker i Samfundet. Det er ogsaa formaalstjenligt og klogt i den nuværende Situation, hvor vi har saa mange arbejdsløse, fordi der egentlig ikke er noget andet Omraade, hvor alle Pengene saa godt som udelukkende gaar til Arbejde som netop ved Grundforbedringsarbejder. Det er af disse Grunde, jeg mener, at man i en saadan Krisesituation en kort Periode bør indtage en anden Stilling end under normale Forhold. Normale Forhold kræver deres Foranstaltninger, unormale kræver deres, som absolut ikke behøver at være gældende i normale Tider.

Det ærede Medlem Hr. Willesen talte om, at det vilde være bedre at give Landbrugernes Skattelettelse i Stedet for, som der her er Tale om, at støtte dem med Grundforbedringslaan. Resultatet af denne Politik vilde imidlertid være, at de, som betaler de store Skatter, altsaa de velhavende Landbrugere, faar Lettelser, medens de, der trænger til Støtte for at faa gennemført Grundforbedringsarbejder, som de ikke selv har Raad til, ingenting faar. Det vil blive Resultatet af Retsstatspartiets Politik, det er ikke noget nyt for mig, men det er interessant at faa det konstateret herinde Gang efter Gang.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at det egentlig ikke har været tænkt, at Lovforslaget, hvis det vedtages, kun skulde gælde de mindre Landbrugere; i Bemærkningerne til Lovforslaget, som den højtærede Landbrugsminister formodentlig selv har skrevet, staar der dog, at Lovforslagets Gennemførelse vil være af særlig Betydning, navnlig for mindre Landbrugere, men saa kan man da ikke frigøre sig for den Tanke, at Hensigten med Lovforslaget først og fremmest er at komme de mindre Landbrugere til gode. Jeg har allerede begrundet, hvorfor man under de nuværende Forhold bør forhøje ikke alene det Beløb, man vil udlaane, men ogsaa det Beløb, den enkelte faar Ret til at laane i Henhold til den gældende Lov. Hvis det Beløb, den enkelte kan laane, fastsættes til 1 500 Kr., vil det i mange Tilfælde være umuligt for større Landbrugere, som trænger til et saadant Laan, at drage Fordel af Loven, og derfor synes jeg, at det under de nuværende Forhold er hensigtsmæssigt at foretage en saadan Udvidelse. Hvis man vil udvide Lovens Omraade i den Retning, det ærede Medlem Hr. Jens Jensen talte om, og tage større Sammenlut-